

Οι άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος στην Παπική Έδρα

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=83976>]

2. Το ταξίδι της επιστροφής από τη Μοραβία και η άφιξή τους στην Ιταλία

Μετά την επιτυχία της ιεραποστολής στη Μοραβία, οι δύο άγιοι, όπως προαναφέρθηκε ταξίδεψαν στην Ιταλία. Κατά τη μετάβασή τους στην Ιταλία και συγκεκριμένα στη Βενετία, οι δύο αδελφοί έγιναν δεκτοί με τιμές από τον ηγεμόνα της Παννονίας Κότσελ. Εκείνος ζήτησε από τους αγίους να καταρτίσουν 50 νέους στη γραφή της σλαβικής γλώσσας[26]. Μετά την ολοκλήρωση της εκεί αποστολής τους, κατευθύνθηκαν προς τη Βενετία.

Στο τέλος του 866 φθάνουν στην Βενετία. Εκεί οι δύο Έλληνες ιεραπόστολοι έδωσαν τη μεγάλη μάχη κατά των Λατίνων τριγλωσσιτών και κέρδισαν υπέροχη νίκη. Διεκήρυξαν με πειστικότητα ότι οι λαοί μεταξύ τους είναι ίσοι τονίζοντας ότι: «Ο Θεός δεν βρέχει όμοια σε όλους τούς ανθρώπους; Κι ο ήλιος δεν ανατέλλει ίδιος πάνω από όλους; Όλοι τον ίδιο αέρα δεν αναπνέουμε; Δεν είναι ντροπή να υποστηρίζετε την αίρεση των τριών γλωσσών (εβραϊκών, ελληνικών, λατινικών) και να λέτε πως όλες οι άλλες είναι κουφές και άλαλες; Θεωρείτε τον Θεό ανίκανο να κάνει και τούς άλλους να φωτισθούν; Ή είναι φθονερός ο Θεός και δεν το θέλει; Εμείς ξέρουμε πολλούς λαούς που έχουν γραφή και δοξάζουν τον Θεό στη γλώσσα τους»[27]. Οι άγιοι, λοιπόν, τους νίκησαν με τα λόγια της Αγίας Γραφής, υπερασπίζοντας όχι την φιλολογική εφευρετικότητα του μυαλού τους, όχι την προσωπική φιλοδοξία τους, αλλά την ελευθερία αυτοέκφρασης των σλαβικών

λαών, χωρίς την οποία δεν θα μπορούσε να υπήρχε ο πολιτισμός, ριζωμένος στο εθνικό πνεύμα, ούτε κήρυγμα, ούτε εκκλησιασμός.

Μετά την επιτυχία τους στη Βενετία για αναγνώριση της λειτουργικής σλαβικής γλώσσας, οι Θεσσαλονικείς αδελφοί πήγαν προσκεκλημένοι στη Ρώμη από τον Πάπα Νικολάου Α, αλλά στο θρόνο βρήκαν τον Αδριανό Β΄. Ο καθηγητής Γόνης αναφέρει χαρακτηριστικά «...Την υποδοχή τους όμως οργάνωσε ο διάδοχός του Αδριανός ο Β΄(867-872), με προπορευόμενο σταυρό και με πλήθος πιστών, που κρατούσαν αναμμένα κεριά[28]. Τους ευλόγησε και τους μακάρισε και δεν υπήρξε φειδωλός στις προσφωνήσεις του. Τους αποκάλεσε πατέρες, επιπόθητα τέκνα, χαράν οικείαν, στέφανον πίστεως, δόξης και κάλλους, διάδημα εκκλησίας, αποστολικούς άνδρας[29]. Τη στήριξή του στη χρήση της σλαβικής ως λειτουργικής γλώσσας την εξεδήλωσε ποικιλότροπα: Καθαγίασε τα ιερά βιβλία σε σλαβική μετάφραση, τα κατέθεσε στην εκκλησία της Αγίας Μαρίας, την επονομαζόμενη Φάτνη, «και τέλεσαν επάνω σ' αυτάτη Λειτουργία». Διέταξε τούς επισκόπους Φορμόζο και Γκαούντεριχ να χειροτονήσουν τους Σλάβους μαθητές (πρεσβυτέρους, διακόνους, υποδιακόνους) και αφού τους χειροτόνησαν τέλεσαν τη θεία Λειτουργία στα σλαβικά στο ναό του Αγίου Πέτρου, την επομένη στο ναό της Αγίας Πετρονίλλης, την τρίτη ημέρα στο ναό του Αγίου Ανδρέου και έπειτα στο ναό του Αγίου Παύλου πάλι στα σλαβικά πάνω στον άγιο τάφο, έχοντας ως βοηθό τον επίσκοπο Αρσένιο και τον Αναστάσιο τον Βιβλιοθηκάριο[30].

Στο Βίο του αγίου Μεθοδίου σημειώνεται ότι ο Πάπας υποχρέωσε έναν επίσκοπο, οπαδό της τριγλωσσίας, να χειροτονήσει από τους Σλάβους μαθητές τρεις ιερείς και δύο αναγνώστες[31]»[32]. Από όλα αυτά μπορεί να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι η συγκεκριμένη αποστολή των δύο αδελφών ήταν επιτυχημένη και απέδωσε σημαντικούς καρπούς.

Ο Κύριλλος παρέμεινε στη Ρώμη μέχρι το θάνατό του, στις 14 Φεβρουαρίου 869[33]. Μάλιστα, λίγο καιρό πριν κοιμηθεί, έγινε μοναχός και πήρε το όνομα Κύριλλος. Αρχικά, τάφηκε με τιμές στον προσωπικό τάφο του Πάπα Αδριανού Β΄, ενώ αργότερα μετακινήθηκε στη βασιλική του Αγίου Κλήμεντος στη Ρώμη, όπου και σήμερα φυλάσσονται τα λείψανά του[34]. Ο Πάπας Αδριανός τίμησε τους δύο αδελφούς και όσο ήταν και οι δύο στη ζωή, αλλά και μετά το θάνατο του Κωνσταντίνου[35].

Όλο τότε το ιεραποστολικό έργο τότε έπεσε στις πλάτες του Μεθοδίου, ο οποίος θα το συνέχιζε με τον ίδιο ενθουσιασμό. Η διάδοση του λόγου του Θεού ήταν πιο σημαντική έναντι οποιωνδήποτε δυσκολιών και πολιτικών συνθηκών. Δυστυχώς για το Μεθόδιο, η πολιτική κατάσταση είχε αλλάξει ριζικά στη Μοραβία και εις βάρος του ιεραποστολικού έργου.

[Συνεχίζεται]

[26] *Βίος, πολιτεία και άθληση του εν αγίοις πατρός ημών Κωνσταντίνου του Φιλοσόφου, πρώτου καθηγητού και διδασκάλου του έθνους των Σλάβων* νεοελληνική μετάφραση στο έργο του Α. – Αιμ. Ταχιάου, *Κύριλλος και Μεθόδιος. Οι αρχαιότερες βιογραφίες των Θεσσαλονικέων εκπολιτιστών των Σλάβων*, University Studio Press, Θεσσαλονίκη 2008, σσ. 49-51, 55-58, 60-78 (εφεξής: Βίος Κυρίλλου), κεφ. 15, σ. 83. Βλ. Ι. Φειδά, *Εκκλησιαστική Ιστορία Β΄. Από την Εικονομαχία μέχρι τη Μεταρρύθμιση*, Αθήνα 1994, σ. 49. Α. V. Vlasto, *The Entry of the Slavs Into Christendom: An Introduction to the Medieval History of the Slavs*, Cambridge University Press, Cambridge 1970, σ. 41.

[27] *Βίος Κυρίλλου* 16, σσ. 84-87.

[28] *Βίος Κυρίλλου* 17, σ. 88.

[29] Συναφώς *Βίος και πολιτεία και ομολογία τε και μερική θαυμάτων διήγησις του εν αγίοις πατρός ημών Κλήμεντος, επισκόπου Βουλγάρων, συγγραφείσα παρά του αγιωτάτου και αιιδίμου Αρχιεπισκόπου της πρώτης Ιουστινιανής και πάσης Βουλγαρίας, κυρίου Θεοφυλάκτου, χρηματίσαντος εν Κωνσταντίνου πόλει μαΐστορος των ρητόρων* 9, εκδ. Ι. Ε. Αναστασίου, «Βίος Κωνσταντίνου, Κυρίλλου – Βίος Μεθοδίου (Μετάφραση) Βίος Κλήμεντος Αχρίδος», ΕΕΘΣΑΠΘ 12 (1968) 164 (εφεξής: Βίος Κλήμεντος).

[30] *Βίος Κυρίλλου* 17, σ. 88. Πρβλ. *Μνήμη και βίος του μακαρίου πατρός και διδασκάλου ημών Μεθοδίου, αρχιεπισκόπου Μοραβίας* 2, στο ίδιο έργο του Ταχιάου, (εφεξής Βίος Μεθοδίου).6, σ. 199. *Βίος Κλήμεντος* 9, σ. 164.

[31] *Βίος Μεθοδίου* 6, σ. 199.

[32] Δ. Γόνη, «Ιεραποστολικοί αγώνες των αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου-Αποτίμηση της προσφοράς τους», Βιβλιοθήκη Πορφυρογέννητος της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/catehism/

theologia_zoi/themata.asp?cat=hist&NF=1&main=texts &file=39.htm (2012).

[33] Σ. Κούκος (επιμ.) «Στοιχεία για τον βίο των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου», *Αφιέρωμα Πολιτιστική Επανάσταση, εφημ. Μακεδονία*, 13/5/2012, σ. 2.

[34] Αυτόθι.

[35] Fr. Dvornik: *Les Slaves, Byzance, et Rome au IXe siècle*, Paris 1926, σ. 248.